

Arrest

nr. 209 739 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Piet Nutenlaan 7A
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAEREWYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 februari 2018 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: M., M. (..)

geboortedatum: 07.01.1979

geboorteplaats: Sarajevo

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene diende op 14.10.2016 een tweede asielaanvraag in. Op 09.11.2016 werd deze asielpprocedure afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 28.12.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 05.01.2018. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"III.2.1. Het middel bestaat uit een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 8 EVRM en de hoorplicht, doordat verwerende partij bij het bevel om het grondgebied te verlaten geen individueel onderzoek heeft gevoerd waarbij men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 74/14 §3 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 §3 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of,

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2,4°, artikel 13, § 2bis, §3, 3°, §4,5°, § 5, of artikel 18, § 2,

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt voorzien omdat niet aan de teurgkeerverplichting ingevolge een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 28/12/2017 werd voldaan.

Het bestreden bevel werd nochtans uitgevaardigd n.a.v. de ongegrondheidsbeslissing van 16/02/2018 van de aanvraag tot verblijfsmachtiging van 22/01/2018.

Tegen die beslissing van de Staatsecretaris van Asiel en Migratie van 16/02/2018 (kennisname 27/02/2018) wordt gelijktijdig met huidige verzoekschrift een opschortend beroep aanhangig gemaakt bij uw Raad.

In casu moet vooreerst worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet met alle omstandigheden eigen aan het geval rekening wordt gehouden bij de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de minister of zijn gemachtigde rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker, dit in strijd met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten heeft opgelegd zonder een individueel onderzoek waarbij men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval, heeft de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van dergelijk bevel op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld (zie ook arresten RvV. Nr. 92111 en RvV nr. 104 767, dd. 31/03/2013).

Daarenboven houdt deze motivatie geen enkel verband met de ongegrondheidsbeslissing van 16/02/2018 m.b.t. de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker.

Het bestreden bevel werd nochtans samen met en n.a.v. voormelde beslissing uitgevaardigd.

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens, een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie aangezien de Vreemdelingenwet gedeeltelijk een omzetting is van art. 11 van de Richtlijn 2008/115/CE3

Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ 22/11/2012, C-277/11, overweging 81-88):

"Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7198, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. 1-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322181, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15) Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universiteit München, C-269/90, Jurispr. blz. 1-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dermate is dat aan verzoeker de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uiteen te zetten welke persoonlijk omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht.

Verzoeker verwijst o.m. naar de medische problematiek waarbij de toegankelijkheid van de verzorging voor de medische aandoening(en) waaraan zijn echtgenote lijdt, niet naar behoren werd onderzocht - zie verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 09/03/2018. Daarnaast verwijst hij naar het feit dat zijn 5 minderjarige kinderen (waarvan er 3 in België werden geboren) hier zijn opgegroeid, school lopen en hun leven opgebouwd hebben.

Verzoeker zou door het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten worden verwijderd uit zijn gezin, waarbinnen hij de enige kostwinner is en de enige is die zijn echtgenote de nodige (medische) begeleiding kan bieden.

Deze elementen werden reeds eerder aangebracht, doch er werd geen rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Dat een verder verblijf in België noodzakelijk is gelet op de gezondheidstoestand van de echtgenote van verzoeker blijkt immers afdoende uit haar medische regularisatie aanvraag van 22/01/2018 en het gelijktijdig met het huidige verzoekschrift ingediende verzoekschrift tegen de ongegrondheidsbeslissing van 16/02/2018 m.b.t. voormelde aanvraag.

Het moet dan ook worden aangenomen dat verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten had mogen opleggen zonder de (familiale) situatie van verzoeker meer uitgebreid na te gaan.

Door zulks net te doen heeft verwerende partij dan ook art. 8 EVRM geschonden.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaatsst."

2.2. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een inreisverbod en geen uitstaans heeft met het voorwerp van onderhavig beroep, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten zodat de aangehaalde schending van voormeld artikel in casu niet dienstig is.

2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoeker genomen beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Vooreerst moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij erop gewezen wordt dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is ruimschoots overschreden. De Raad stelt vast dat verzoekende partij deze motieven an sich niet betwist. Zij uit wel kritiek op de toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij de termijn om het grondgebied te verlaten teruggebracht wordt naar nul dagen. Naast de vaststelling dat verzoekende partij belang ontbeert bij deze kritiek nu het bestreden bevel van 16 februari 2018 ter kennis werd gebracht op 27 februari 2018 en de reguliere termijn van dertig dagen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet) thans ook verstreken is zonder dat blijkt dat het bestreden bevel werd uitgevoerd

binnen deze termijn, dient alleszins gesteld dat artikel 1/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de indiening van een verblijfsaanvraag het bestaan van een eerdere verwijderingsmaatregel niet aantast en de uitvoerbaarheid hiervan enkel wordt opgeschort in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag wanneer de vreemdeling daartoe wordt toegelaten. Derhalve kon de verwerende partij na de afwijzing van de regularisatieaanvraag terecht verwijzen naar het gegeven dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel om te oordelen dat geen termijn voor vrijwillig vertrek meer wordt gegeven.

2.7. Verzoekende partij betoogt voorts dat geen rekening werd gehouden met de elementen zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.8. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad wijst erop dat, waar de verzoekende partij verwijst naar de medische regularisatieaanvraag inzake de ziekte van haar echtgenote, de verwerende partij voor het treffen van de thans bestreden beslissing een beslissing genomen heeft in de medische regularisatieaanvraag. Uit deze beslissing is gebleken dat de echtgenote in het land van herkomst beschikt en toegang heeft tot de noodzakelijke medische behandeling die zij behoeft zodat er geen medisch bezwaar voor terugkeer is. In zoverre verzoekende partij meent dat de verwerende partij in het thans bestreden bevel opnieuw zou moeten ingaan op de medische toestand van haar echtgenote kan zij niet gevolgd worden. Voor zover verzoekende partij er nog op wijst dat haar echtgenote beroep heeft aangetekend tegen de ongegrondheidsbeslissing inzake haar medische regularisatieaanvraag, wijst de Raad erop dat dit beroep bij arrest nr. 209 737 van 20 september 2018 werd verworpen.

Waar verzoekende partij er voorts op wijst dat zij door de bestreden beslissing verwijderd wordt van haar gezin, wijst de Raad erop dat alle leden van het gezin van verzoekende partij op illegale wijze in het Rijk verblijven en zij allen het bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten. Het is voorts voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. Het betoog dat verzoekende partij zal gescheiden worden van haar gezin gaat aldus niet op.

Voorts blijkt uit het administratief dossier, en in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt, dat zijzelf een tweede keer gerepatrieerd werd naar het herkomstland op 6 september 2013 en dat haar echtgenote eind 2013, nadat zij samen met de kinderen vertrokken is uit het terugkeercentrum waar zij waren ondergebracht met het oog op hun verwijdering naar het herkomstland, België ook effectief heeft verlaten. Op 21 november 2013 werden zij ambtshalve afgevoerd en uit de asielaanvraag van 2016 blijkt ook dat zij pas op 29 september 2016 samen met haar echtgenote en de kinderen teruggekeerd is naar België. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de kinderen hun ganse leven hebben doorgebracht in België en hier steeds school gelopen hebben. Naast het feit dat verzoekende partij aldus niet aantoonde dat de scholing van de kinderen niet elders kan verkregen worden, immers blijkt uit de feiten dat zij drie jaar lang elders dan in België verbleven hebben, blijkt ook uit het administratief dossier dat op 26 januari 2018 in het kader van het onderzoek naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de verwerende partij vaststelde dat er geen schoolattesten werden gevoegd van de kinderen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij, gelet op de bespreking hoger, enig pertinent gegeven in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft. Ter terechtzitting worden de schoolattesten voorgelegd waaruit blijkt dat de kinderen sinds het schooljaar 2016-2017 opnieuw school lopen in België. De Raad wijst er evenwel op dat deze attesten niet werden voorgelegd voor het treffen van de bestreden beslissingen zodat de gemachtigde er geen rekening mee kon houden. Daarenboven doen deze attesten ook geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de scholing niet elders kan verkregen worden nu duidelijk blijkt dat de kinderen van eind 2013 tot eind 2016 alleszins elders dan in België school gelopen moeten hebben. Wat betreft het oudste kind dient bovendien vastgesteld dat het Lyceum van Temse attesteert

dat dit ondertussen meerderjarig is en voldaan heeft aan de leerplicht. Zij volgde de lessen tot 30 juni 2018 zodat alleszins niet blijkt dat zij nog school loopt.

Waar de verzoekende partij nog de schending van artikel 8 EVRM aanhaalt, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen scheiding teweegbrengt tussen de gezinsleden, nu allen illegaal in België verblijven en het Belgische grondgebied moeten verlaten. Er blijkt niet dat zij dit niet samen kunnen doen. In zoverre verzoekende partij nog zou doelen op een privéleven op het Belgische grondgebied, dient vastgesteld te worden dat zij het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België niet aannemelijk maakt. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partij en haar gezin het Belgische grondgebied hebben verlaten eind 2013 en pas eind 2016 teruggekeerd is. Er blijkt niet dat zij in tussentijd een privéleven had in België noch dat zij en haar gezin na hun terugkeer naar België een beschermenswaardig privéleven hebben opgebouwd. Verder moet ook worden benadrukt dat, zelfs indien er sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven in België, quod non, het in casu een eerste toegang betreft. Verzoekende partij toont geen hinderpalen aan die haar verhinderen het privéleven elders verder te zetten of uit te bouwen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde ook reeds in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

2.9. De Raad wijst er verder op dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke informatie nog had kunnen verschaffen. Verzoekende partij beperkt er zich immers toe te stellen dat zij vijf minderjarige kinderen heeft die hier zijn opgegroeid en school lopen, dat zij uit haar gezin zal worden verwijderd en dat haar echtgenote ziek is, maar zij erkent zelf dat dit elementen zijn die reeds eerder werden aangebracht. Uit de bespreking hoger blijkt verder niet dat verwerende partij bij de afgifte van het bestreden bevel deze elementen heeft veronachtzaamd. Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat zij zich dienstig kan beroepen op een miskenning van de hoorplicht.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER